

Хуторець

Микола Руденко

Я знову тут...
Який же грець
Через кущі й соснові пні
Приводить знов у хуторець,
Що змалку марився мені?

Оті побілені хатки
Народ гостинний заселя.
Козуля тут прийма з руки
Людські дарунки, мов теля.

Тут навіть хуторська Яга,
Що зранку сварку почала,
Для мене мила й дорога —
В яким добрі немає зла?..

Студент Федько—мотоцикліст
З обличчям, як натерта мідь,
Тут має дивовижний хист —
Не так у вуха торохтіть.

Десь у науках нелегких
Живе кирпатий лісовик...
Та є тут звуки, до яких
Мій слух і досі ще не звик.

Іду по вулиці, іду.
Скрегоче бляха між тинів —
Це хуторяни у саду
Так відганяють кабанів.

І скрізь оте добро висить —
Бідони, цебрики старі,
Щоб диких друзів ненасить
Не зловживала у дворі.

Тут над хатами нависа

Дим розмальованих печей,
І так синіють небеса,
Що вам не відвести очей.

А уночі бряжчать тини —
Курей шукає хитрий лис.
І дітям сняться дивні сни,
Що вже давно перевелись:

Остання відьма на мітлі,
Остання мавка поміж пнів —
Для них невідьманий на землі
Вже навіть простір наших снів...

Люблю тебе, мій хуторець —
Жива душа оцих борів.
Як мало для людських сердець
Таких лишилось хуторів!